

Sygn. akt XVII AmE 24/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: st. sekretarz sądowy Agnieszka Godlewska - Kur

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania R. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod

nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...)

w S.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 listopada 2014 roku znak (...)

I. oddała odwołanie,

II. zasądza od R. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowe (...) w S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 24/15

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany), decyzją z dnia 27 listopada 2014 r., znak: (...) :

I. orzekł, że przedsiębiorca R. S. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) z siedzibą w S. (przedsiębiorca, powód) naruszył warunek 2.2.3. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi wprowadzając do obrotu poprzez stację paliw w S. przy ul. (...) biopaliwo ciekłe Bio-100, które nie spełniało norm jakościowych,

II. z tytułu stwierdzonego naruszenia, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo Energetyczne (Dz.U.2012.1059; dalej Pe) nałożył na R. S. karę pieniężną w wysokości 90 000 zł, co stanowiło (...) osiągniętego przychodu z działalności koncesjonowanej uzyskanej przez przedsiębiorcę w 2013 r.

Przedsiębiorca R. S. w złożonym odwołaniu zaskarżył decyzję Prezesa URE zarzucając jej:

1. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, iż powód ponosi winę za dopuszczenie do obrotu biopaliwa ciekłego (...)100 niespełniającego norm w zakresie temperatury zapłonu oraz zawartości wody, gdy tymczasem obiektywne okoliczności przedmiotowej sprawy uniemożliwiają przypisanie mu winy za naruszenie warunków koncesji z uwagi na podjęte przez niego działania o charakterze ostrożnościowo - prewencyjnym;
2. naruszenie art. 56 ust. 6 Pe poprzez jego błędne zastosowanie, tj. zastosowanie zawartych w nim kryteriów wymiaru kary w sposób nie uwzględniający okoliczności stanu faktycznego sprawy i bez ustalenia tych okoliczności w sposób wystarczający, a w konsekwencji nałożenie kary nie odpowiadającej dyrektywom jej wymiaru i jej celom, a w szczególności zastosowanie kary w wysokości nie odpowiadającej stopniowi zawinienia, który nie został ustalony i stopniowi szkodliwości czynu, który został ustalony nieprawidłowo oraz niedokładne rozważanie możliwości finansowych powoda przy wymierzeniu kary pieniężnej, przekraczającej w znaczny sposób te możliwości;
3. naruszenie art. 56 ust. 6a Pe poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy spełnione zostały wszelkie przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej;
4. naruszenie art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania powoda, skutkujące dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych, a także poprzez niedokonanie wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego i naruszenie zasad logicznego rozumowania, skutkujące dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych i przyjęciem, że powód naruszył obowiązki wynikające z udzielonej mu koncesji w sposób zawiniony oraz, iż stopień szkodliwości tak ustalonego naruszenia był duży;
5. naruszenie art. 75 § 1 k.p.a., poprzez niewłaściwą oceną zgromadzonego materiału dowodowego i nieuwzględnienie dowodów w postaci dokumentów przedstawionych przez powoda dotyczących jego sytuacji finansowej tj. okoliczności istotnych z punktu widzenia zarówno możliwości jak i wysokości nałożenia kary pieniężnej.

Na podstawie przedstawionych zarzutów powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania (art. 479⁵³§ 2 k.p.c.); ewentualnie o:
2. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości zgodnie z art. 479⁵³§ 2 k.p.c. i na podstawie art. 56 ust. 6a Pe odstąpienie od wymierzenia kary;

ewentualnie o:

3. zmianę zaskarżonej decyzji w części dotyczącej wysokości orzeczonej kary poprzez jej znaczące obniżenie (art. 479⁵³§ 2 k.p.c.);
4. zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania powód podniósł, iż kupował paliwo od renomowanego dostawcy (...) Sp. z o.o. z bazy paliw w W. i każdorazowo przy dostawie odbierał świadectwo jakości paliwa wystawione przez dostawcę. Miał więc podstawę uważać, że towar spełnia określone przepisami wymagania jakościowe. Podkreślił, że wskazane przez niego działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym, zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego stanowią okoliczność obiektywną, uzasadniającą uniknięcie kary pieniężnej gdyż uniemożliwiają przypisanie mu naruszenia regulacji ustawy. Dodał, że współpraca z dostawcą trwała od długiego czasu i nigdy wcześniej nie było wątpliwości czy skarg klientów stacji na jakość sprzedawanej benzyny.

Przedsiębiorca wskazał, że kontrolowanie każdej dostawy paliwa jest niemożliwe, ponieważ powodowałoby to znaczne przerwy w funkcjonowaniu dwóch stacji benzynowych oraz wysokie koszty prowadzenia działalności, gdyż koszt jednego badania wynosi ok. 3 500 zł.

Zdaniem powoda przyczyną zawyżonego poziomu zawartości wody w badanym biopaliwie był niski stan magazynowy paliwa w zbiorniku z uwagi na wysoki poziom higroskopijności, bowiem powierzchnia lustra zbiornika w stosunku do objętości bezpośrednio wpływała na zwiększoną ilość wchłanianej wody. Na stację paliw powoda benzyna każdorazowo była dostarczana transportem dostawcy. Fakt, że paliwa nie dostarcza się w odrębnych cysternach dla każdego rodzaju substancji również nie pozostaje bez znaczenia dla jego jakości. Przewóz biopaliwa w cysternie po oleju napędowym i odwrotnie wpływa na obniżenie temperatury jego zapłonu.

W ocenie powoda społeczna szkodliwość jego czynu była znikoma, ponieważ spośród dwudziestu parametrów tylko dwa nieznacznie odbiegały od normy, zaś kontrolerzy nie ustalili ilości sprzedanego paliwa dotkniętego wadą – nie żądając jednocześnie wycofania paliwa z obrotu.

Powód zarzucił też, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, bez uprzedniego rozpatrzenia całego materiału dowodowego. Wskazał na nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań powoda, przez co Prezes URE niewłaściwie ustalił okoliczności faktyczne na podstawie których dokonano oceny prawnej.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego. Stwierdził, iż brak jest podstaw do uchylecia bądź zmiany zaskarżonej decyzji.

Pozwany wskazał, że w przedmiotowej sprawie bezspornie ustalono fakt naruszenia warunków koncesji. Podkreślił, iż zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Powyższy przepis stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary pieniężnej bez konieczności wykazania winy ukaranego podmiotu. Stwierdzenie dokonania przez koncesjonariusza czynu określonego w tym przepisie jest więc, w ocenie pozwanego, wystarczającą przesłanką nałożenia na powodowego przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Prezes URE podniósł, iż okoliczności sprawy świadczą o zawinionym zaniechaniu przez powoda przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej i niedołożeniu należytej staranności w rozumieniu art. 355 § 2 k.c. Zdaniem pozwanego, powód nie może zwolnić się z odpowiedzialności za naruszenie warunków koncesji ponieważ ciąży na nim obowiązek podjęcia wszelkich niezbędnych działań uniemożliwiających naruszenie warunków koncesji.

W ocenie Prezesa URE, przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą zobowiązany jest do dołożenia należytej staranności w zakresie jej wykonywania. Szczególnym przykładem profesjonalnej działalności gospodarczej jest wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Ustalenie, że przedsiębiorca naruszył warunki udzielonej mu koncesji, w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe stanowi obligatoryjną przesłankę do nałożenia przez Prezesa URE kary pieniężnej. Istotne dla wymierzenia kary jest obiektywne stwierdzenie naruszenia warunków koncesji, bez konieczności wykazywania zawinionego działania przedsiębiorcy.

Prezes URE stwierdził, że wysokość kary pieniężnej została ustalona z zachowaniem zasad określonych w art. 56 ust. 3 Pe i wynosi zaledwie (...) przychodu przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2013, a wymierzona kara mieści się w granicach wyznaczonych ustawą. Oświadczył, że zgodnie z art. 56 ust. 6 Pe, ustalając wysokość kary uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy i jego możliwości finansowe.

Odpowiadając na zarzut nie zastosowania w sprawie art. 56 ust. 6a Pe Prezes URE wskazał, że może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z uwagi na znaczne przekroczenie normy w zakresie dwóch parametrów jakościowych paliwa

Prezes URE uznał, że naruszenie warunku koncesji poprzez wprowadzenie do obrotu paliwa o jakości niezgodnej z normą było czynem o znacznej szkodliwości. W sprawie nie został więc spełniony warunek znikomego stopnia szkodliwości czynu.

Odnosnie naruszenia przepisów postępowania administracyjnego pozwany zaznaczył, że z uwagi na specyfikę, prowadzonego na skutek wniesienia odwołania postępowania sądowego, w którym sąd dokonuje samodzielnej oceny okoliczności sprawy zarzuty powoda o charakterze proceduralnym nie mają wpływu na ocenę zasadności odwołania i zawartych w nim wniosków. Powołał się na utrwalone w tej kwestii orzecznictwo Sądu Najwyższego i Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zarzut zaniechania przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony, co miało wpływ na wynik postępowania pozwany ocenił jako niezasadny. Wskazał, że powód czynnie uczestniczył w postępowaniu poprzez swojego pełnomocnika, udzielał odpowiedzi na kierowane do niego zawiadomienia i miał możliwość zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W toku postępowania powód nie wnosił o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony, a Prezes URE wydał decyzję w oparciu o informacje zawarte w dokumentach i wynikające z oświadczeń złożonych przez pełnomocnika w toku postępowania administracyjnego.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 15 października 2003 r. i udzielonej ponownie decyzją z dnia 11 czerwca 2013 r. na okres od dnia 21 października 2013 r. do dnia 31 grudnia 2030 r.

W dniu 26 października 2010 r. inspektorzy (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w K. przeprowadzili kontrolę jakości paliwa oferowanego przez powoda na stacji przy ul. (...) w S. (protokół kontroli podatkowej – k. 20-30).

Badanie próbki biopaliwa pobranego na stacji paliw powoda w Instytucie Nafty i Gazu w K. wykazało, iż nie spełnia ono wymogów jakościowych dla biopaliw określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie wymagań jakościowych dla biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2009 r. nr 18, poz. 981) z uwagi na:

- zniżenie temperatury zapłonu, wynoszące poniżej 50 °C (gdy powinna wynosić minimum 101 °C, a przy zachowaniu tolerancji 92,2 °C) ;

- zawyżenie zawartości wody, wynoszące 702 mg/kg (gdy powinna wynosić maximum 500 mg/kg, a przy zachowaniu tolerancji 591 mg/kg) – (k.26 akt adm.).

Producentem biopaliwa był (...) S.A., przedstawiający certyfikaty jakości dostarczanego towaru, a dostawcą (...) sp. z o.o. z W. k/ K. (dowód wydania biopaliwa z dnia 2 października 2010 r. – k. 35 akt adm.). Na stacji paliw powoda paliwo magazynowane było w zbiorniku o pojemności 10 813 dm³. Podczas pobierania do badania ilość paliwa w zbiorniku wynosiła 200 l. Próbkę paliwa do badania zostały pobrane z dystrybutora na stacji powoda (k. 22 akt adm.).

W roku 2013 z prowadzonej działalności gospodarczej powód osiągnął przychód netto w wysokości(...) zł, a z działalności koncesjonowanej (...) zł (k.73 i 75 akt adm.).

Przedstawione powyżej okoliczności faktyczne nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 Pe, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Objęcie określonej działalności gospodarczej reglamentowaniem oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony dóbr, których działalność ta dotyczy. Przyznanie koncesji na

prorowadzenie określonej działalności gospodarczej stanowi swoistą gwarancję organu koncesyjnego dla konsumentów, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Bezsporne w sprawie jest, że ze względu na zaniżoną temperaturę zapłonu oraz zawyżoną zawartość wody paliwo pobrane do kontroli ze stacji paliw należącej do powoda nie spełniało wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. W złożonym odwołaniu powód nie kwestionował wyników badań laboratoryjnych dotyczących paliwa pobranego z dystrybutora na należącej do niego stacji paliw w S.. W związku z tym okoliczność wprowadzenia do obrotu przez powoda na stacji paliw w S. paliwa (...)100, o jakości niezgodnej z ww. normą należało uznać za udowodnioną.

Zgodnie z warunkiem 2.2.3. udzielonej przedsiębiorcy R. S. koncesji na obrót paliwami ciekłymi „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów”.

Również fakt naruszenia warunku 2.2.3. udzielonej koncesji nie był przez powoda w odwołaniu kwestionowany.

W myśl art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Wynikająca z powołanego przepisu odpowiedzialność przedsiębiorcy ma charakter obiektywny i jest oparta na zasadzie ryzyka. Oznacza to, że niedochowanie warunków koncesji stanowi samodzielną podstawę do nałożenia przez Prezesa URE kary pieniężnej bez konieczności wykazania zawinionego działania przedsiębiorcy, niezależnie od przeszkód w prowadzonej działalności koncesjonowanej. Przedsiębiorca, któremu udzielono koncesji na prowadzenie reglamentowanej działalności gospodarczej, przyjmuje na siebie obowiązek prowadzenia tej działalności z należytą starannością. Ocena tej staranności jest surowsza od staranności wymaganej w stosunkach życia codziennego.

Stosownie do treści art. 355 § 2 k.c. należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Z przywołanego przepisu wynika, że przez wymaganą od przedsiębiorcy należyta staranność rozumie się zwiększone oczekiwania co do jego umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania w prowadzonej działalności gospodarczej. Obejmuje ona również znajomość obowiązujących przepisów prawa oraz skutków jego naruszenia. W istotę należytego prowadzenia działalności gospodarczej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt IV CK 100/05; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 marca 2006 r., sygn. akt I ACa 1018/05).

W działalności gospodarczej, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi podstawowym obowiązkiem przedsiębiorcy jest sprzedaż paliw o jakości zgodnej z wymaganiami określonymi w przepisach obowiązującego prawa. Na przedsiębiorcy spoczywa zatem odpowiedzialność za prawidłową jakość wprowadzanego do obrotu paliwa.

Z okoliczności sprawy wynika, że koncesjonariusz dopuścił do obrotu paliwo o parametrach niezgodnych z normami określonymi obowiązującymi przepisami. Nie ulega zatem wątpliwości, że nie dołożył należytej staranności w prowadzonej działalności gospodarczej.

Od profesjonalisty oczekuje się podjęcia działań, zapewniających sprostanie obowiązkowi wynikającemu z koncesji bez względu na to, jakich środków będzie musiał użyć i jakie działania będzie musiał podjąć, by ten cel osiągnąć. W niniejszej sprawie odwołujący się nie przedstawił żadnych dowodów, wskazujących na podejmowanie przez niego czynności, zmierzających do ustalenia jakości zakupionego i oferowanego konsumentom paliwa. Należy podkreślić, że powód nie przedstawił świadectwa jakości paliwa, z którego pochodziły próbki pobrane do badania laboratoryjnego w dniu 26 października 2010 r. na stacji paliw w S.. W aktach sprawy znajduje się jedynie dowód wydania paliwa z terminalu paliw w L. nr (...) z dnia 2 października 2010 r. Brak jednak wystawionego przez dostawcę świadectwa jakości tej partii paliwa oraz faktury zakupu, która powinna zawierać informacje dotyczące daty dostarczenia paliwa

do stacji paliw powoda w S.. W aktach administracyjnych znajduje się odpis ze świadectwa jakości dla dowodu wydania o numerze (...) dotyczącego dostawy z dnia 8 września 2010 r. (k. 37 i 38 akt adm.). W sytuacji gdy przedsiębiorca nie przedstawił nawet dokumentu zawierającego informację o jakości paliwa znajdującego się w zbiornikach producenta, za nietrafne należało uznać wyrażone w odwołaniu stanowisko, iż powód dołożył należytej staranności w prowadzeniu działalności koncesjonowanej. Podkreślenia wymaga, że wystawione przez producenta świadectwo jakości paliwa, nie jest wystawiane w dacie wydania towaru odbiorcy lub przewoźnikowi i stanowi wyłącznie informację o jakości paliwa znajdującego się w bazie paliw wytwórcy a nie jakości paliwa dostarczonego do stacji paliw powoda a tym bardziej jakości paliwa sprzedawanego odbiorcom końcowym. Nie może więc stanowić dowodu, że jakość dostarczonego powodowi paliwa była prawidłowa. Brak wobec tego podstaw do uznania, że powód podejmował skuteczne działania o charakterze ostrożnościowo- prewencyjnym w celu wykluczenia możliwości wprowadzenia do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych. Ponadto w przypadku, gdy przedsiębiorca wyrazi zgodę na przelanie paliwa do zbiornika na stacji paliw, przyjmuje na siebie pełną odpowiedzialność za jakość tego paliwa.

Odnosząc się do twierdzenie odwołania, że ze względu na dużą higroskopijność biopaliwa i jego niski poziom w zbiorniku nie można powodowi przypisać winy z tytułu niezgodnej z normą zawartości wody w paliwie wskazać należy, że paliwo do badania zostało pobrane z dystrybutora, więc powód mimo świadomości, że może ono nie spełniać wymagań jakościowych, dopuścił je do sprzedaży. O dopuszczeniu paliwa do sprzedaży świadczy także przedstawione przez powoda zestawienie sprzedaży paliwa (k 94 akt adm.), z którego wynika, że powód sprzedawał biopaliwo z ostatniej dostawy również w dniu 27 października 2010 r., kiedy ilość paliwa w zbiorniku wynosiła 200 litrów. Działania powoda nie może usprawiedliwiać informacja, że przedsiębiorca podjął decyzję o zaprzestaniu sprzedaży biopaliwa i badanie dotyczyło jego ostatniej partii.

W ocenie Sądu, Prezes URE prawidłowo przyjął, że przedsiębiorca wprowadzając do obrotu paliwo, o jakości niezgodnej z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach, naruszył warunek 2.2.3. udzielonej mu koncesji i w związku z tym nałożenie na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. pkt 12 Pe było uzasadnione.

Dokonując w świetle postawionych przez powoda w odwołaniu zarzutów oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji należy wskazać, iż stosownie do treści art. 56 ust. 6 Pe, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. W ocenie Sądu przy określaniu wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej Prezes URE w sposób prawidłowy uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Odnosnie stopnia szkodliwości czynu należało mieć na uwadze, iż niezgodność jakości paliwa z normą dotyczyła dwóch parametrów, przy czym w obu przypadkach poziom przekroczenia dopuszczalnych wartości, nawet przy uwzględnieniu tolerancji, był znaczny.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że Prezes URE zasadnie przyjął, iż stopień szkodliwości stwierdzonego naruszenia warunków koncesji oraz stopień zawinienia powoda był duży.

Warto dodać, iż Prezes URE ocenia wyłącznie obiektywne okoliczności związane z wypełnianiem przez przedsiębiorców obowiązków koncesyjnych. Celem postępowania jest jedynie ocena, czy spełnione zostały określone ustawowo wymagania dotyczące prowadzenia działalności koncesjonowanej w danym zakresie. Bez znaczenia zatem pozostaje fakt, czy w rzeczywistości naruszenie warunków koncesji przez przedsiębiorcę przyczyniło się do faktycznego powstania jakiegokolwiek szkody .

W złożonym odwołaniu powód nie wykazał, iż prowadząc działalność gospodarczą dołożył należytej staranności na poziomie wymaganym od podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność koncesjonowaną, przy uwzględnieniu szczególnego charakteru tej działalności, wynikającego z art. 355 § 2 k.c. W szczególności powód nie podjął we właściwym czasie stosownych działań, które zapobiegłyby wprowadzeniu do obrotu paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki.

Zdaniem Sądu, z tego względu dokonana przez Prezesa URE przed wydaniem zaskarżonej decyzji ocena stopnia zawinienia powoda była prawidłowa.

Przy określaniu wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej Prezes URE uwzględnił fakt, że przedsiębiorca nie był dotychczas karany za naruszenie warunków koncesji.

Oceny możliwości finansowych dokonano na podstawie przedłożonej przez przedsiębiorcę informacji o poziomie przychodu netto w 2013r. który wyniósł(...)zł, w tym przychodu z działalności koncesjonowanej w wysokości (...)zł.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy stwierdzić, że nałożenie na Spółkę kary pieniężnej w wysokości odpowiadającej (...) % przychodu powoda osiągniętego w roku poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji, świadczy o uwzględnieniu przez Prezesa URE przy wydawaniu decyzji w sposób prawidłowy wymienionych w art. 56 ust. 6 Pe parametrów mających wpływ na wysokość kary pieniężnej. Z uwagi na okoliczności i rozmiar stwierdzonych naruszeń koncesji w sprawie nie występowały przesłanki uzasadniające zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie wysokości nałożonej kary pieniężnej.

Przy rozpoznawaniu sprawy należało mieć na uwadze, że nałożona decyzją kara pieniężna powinna spełniać ustawowe funkcje kary. Oznacza to, że kary pieniężne powinny oddziaływać na przedsiębiorców w sposób represyjny i prewencyjny, przy czym prewencja powinna mieć charakter szczególny i ogólny. Kara pieniężna powinna stanowić realną, odczuwalną dolegliwość dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie warunków koncesji, a także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym ponownemu naruszeniu warunków koncesji i zaistnieniu innych nagannych zachowań, zarówno przez samego powoda jak i innych działających na danym rynku przedsiębiorców.

Zdaniem Sądu obniżenie wysokości nałożonej kary pieniężnej mogłoby uniemożliwić realizację ustawowych funkcji kary.

Zgodzić się należało z pozwanym, iż w sprawie nie wystąpiły przesłanki do zastosowania art. 56 ust 6a Pe, bowiem stopień szkodliwości czynu powoda nie był znikomy. Niezgodność jakości paliwa z normą była znaczna, dotyczyła dwóch parametrów. Powód w odwołaniu wskazał, że przyczyną złej jakości paliwa mogło być przewożenie go w cysternie, w której uprzednio przewożony był olej napędowy lub benzyna. Skoro przy odbiorze biopaliwa od dostawcy powód nie podjął działań zmierzających do ustalenia jego zgodności z normą nie można też wykluczyć, że jakość całej dostawy ponad 5 000 dm³ paliwa była nieprawidłowa. Powód prowadził sprzedaż tego paliwa przez niemal cały październik 2010 r. więc stopień szkodliwości czynu powoda w tych okolicznościach nie może zostać uznany za znikomy.

Odnosząc się do zarzutów odwołania dotyczących naruszenia przez Prezesa URE przepisów postępowania administracyjnego Sąd stwierdził, że z uwagi na specyfikę postępowania sądowego, prowadzonego przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej SOKiK) na skutek odwołania od decyzji administracyjnej zarzuty naruszenia przepisów postępowania administracyjnego nie zasługują w tym postępowaniu na uwzględnienie.

Zgodnie bowiem z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r. sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 r. Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999r. sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r. sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 527/08; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) SOKiK nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed SOKiK jest postępowaniem kontrydiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną,

wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontryktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo - administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo - administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy.

Sąd uznał, że gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie powoda na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc jako bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 kpc stosownie do wyniku sporu.

SSO Witold Rękosiewicz.